

Sygn. akt V CSK 574/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. L.

przeciwko A. B. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 września 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 maja 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie z powództwa T. L. przeciwko A. B. sp. z o.o. o zapłatę oddalił apelację strony pozwanej i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła strona pozwana A.B. sp. z o.o. powołując się na podstawę kasacyjną naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 240 k.p.c., 258 k.p.c., 162 k.p.c., 207 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c., a także art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 740 k.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem sąd naruszył przepisy dotyczące postępowania dowodowego (m.in. poprzez pominięcie środków dowodowych) oraz występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów, wymagające odpowiedzi na pytanie czy profesjonaliści mogą określić w umowie odmiennie stosunek prawny ich łączący, a co za tym idzie czy sąd powinien dążyć do ustalenia w ramach prawdy materialnej istotnych elementów tego stosunku prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Sąd Apelacyjny jest "sądem faktu", zaś Sąd Najwyższy "sądem prawa". W konsekwencji, Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy Sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Odnosząc powyższe rozważania do przedstawionej skargi stwierdzić należy, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga w istocie została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących oceny dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Pomimo wskazania na przepisy prawa materialnego i pozornego sformułowania zagadnienia prawnego, sam sposób sformułowania podstawy skargi oraz jej uzasadnienie jednoznacznie wskazują, że celem skargi była wyłącznie niedopuszczalna próba podważenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Podniesienie w skardze zarzutów, o których mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje. Skoro skarżący polemizuje jedynie z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy obu instancji, to skarga kasacyjna jest niedopuszczalna *a limine* i podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.

Wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną podlegał oddaleniu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w razie odrzucenia skargi nie należy przyznawać kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę nie podniosła zarzutu, że skarga ta powinna być odrzucona (por. orzeczenie SN z dnia 15 listopada 1934 r., C. II 1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.; postanowienie SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 37/11, nie publ.).

